

Prou repressió

Un adjectiu quantitatiu com gens exigeix, imprescindiblement, la preposició de com a element d'enllaç amb el substantiu que determina: No hi havia gens de pa. No li quedava gens de perfum. **Altres adjectius d'aquest grup, com molt, poc, bastant, quant o tant, admeten aquesta preposició, i fins i tot hi resulta aconsellable, sense, però, que hi sigui estrictament imprescindible:** Tenen molt (de) coratge. Va actuar amb poc (de) seny. Hi havia bastant (de) blat. No sé quant (de) temps va trigar. No té tant (de) mèrit com diu.

En canvi, el terme prou que és un altre mot quantitatiu que també es pot usar com a adjectiu, és a dir, determinant un nom substantiu, no admet que s'hi enllaci per mitjà de cap preposició. Prou, adjectiu, ha de precedir immediatament el nom, sense cap mot d'enllaç: No hi haurà prou aigua. No tenen prou capacitat de treball. Bé han tingut prou paciència. **Però contràriament a aquest ús, perfectament establert, avui tenim ocasió de llegir frases i eslògans amb el quantitatiu prou seguit de la preposició de, el qual element d'enllaç, doncs, hi hauria d'ésser eliminat. En lloc, per tant, de Prou «de» repressió! Prou «de» desavinences! Prou «de» lluites entre germans! caldria dir, i escriure, Prou repressió! Prou desavinences! Prou lluites entre germans!**

Una altra cosa fóra, naturalment, una oració com Ja n'hi ha prou, de rebombori! en què la preposició de introdueix un substantiu usat pleonàsticament per a designar la cosa ja expressada pel pronom en, al qual es refereix, pròpiament, el mot quantitatiu prou.

ALBERT JANE